

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/130/2023
Identifikačné číslo spisu:	3720201177
Dátum vydania rozhodnutia:	15.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3720201177.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne: A. H., rod. Z., nar. XX. XX. XXXX, Š. XX, D., zástupená JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou, Železničná 90/12, Považská Bystrica, IČO: 51 721 589, proti žalovaným: 1/ O. C., rod. Z.P., nar. XX. XX. XXXX, X.V. XX, 2/ O. G., nar. XX. XX. XXXX, G.P. X, Z. M., 3/ U. G., nar. XX. XX. XXXX, G. X, Z. M., všetci právne zastúpení JUDr. Tiborom Bickom, advokátom, Dukelská 972/7, Považská Bystrica, IČO: 31 938 183, o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, vedenom na bývalom Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 13C/16/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 08. februára 2023 sp. zn. 19Co/90/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/, 3/ priznala nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 09. júna 2022 č. k. 13C/16/2020-216, rozhodol tak, že žalobu zamietá (výrok I.). Žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobkyňa povinná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré po právoplatnosti rozhodnutia vydá súdny úradník (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že súd vykonal dokazovanie oboznámením, resp. prečítaním listinných dôkazov predložených žalobkyňou, žalovanými, oboznámením sa so spisom JUDr. Hamaru č. N465/2018, so spisom tunajšieho súdu sp. zn. 10D/430/2005, so spisom správy katastra Považská Bystrica č. C 43/07, vyžiadaním listinných dôkazov požadovaných zo strany žalobkyne a zistil nasledovný skutkový stav vecí:

1.2. Ako prvé sa súd zaoberal námietkou neexistencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení namietanou žalovanými. K danému súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 482/2013-50 zo dňa 11. 12. 2013, podľa ktorého práve meritórne posúdenie existencie vlastníctva právneho predchodcu žalobkyne k sporným nehnuteľnostiam môže zmeniť právne

postavenie žalobkyne, keďže jedine úspech žalobkyne v konaní o jej žalobe jej umožní uplatnenie svojich prípadných nárokov voči subjektom, ktoré boli alebo sú stále vedené v katastri nehnuteľností ako vlastníci spornej nehnuteľnosti. Opačný záver by znamenal denegatio iustiae v prípadoch, ak po smrti poručiteľa dôjde k právnym úkonom, ktorých predmetom je nakladanie s majetkom, ktorý patril poručiteľovi ku dňu jeho smrti. Vzhľadom na uvedené súd posúdil žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP (ako vo výroku I., tak aj vo výroku II. a jeho alternatívnom petite) a má za to, že existuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobkyňou ako dedičkou poručiteľa, ktorá je aktívne legitimovaná na podanie takejto žaloby, t. j. námietky žalovaných ohľadom neexistencie naliehavého právneho záujmu a z neho odvodzujúcej aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne, považoval súd za nedôvodné.

1.3. Z rozhodnutia F. vyplýva, že poručiteľ mal nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti darom a že sa o tejto skutočnosti nezanedala nijaká písomná listina. Aj v roku 1930 bola však v prípade právnych úkonov týkajúcich sa nehnuteľností nevyhnutná písomná forma tohto úkonu a jej vklad do pozemkovej knihy, ktorý vklad nariaďoval pozemnoknižný súd. V danom prípade súd nemal za preukázanú existenciu písomnej formy právneho úkonu (napr. darovaciu zmluvu), ani skutočnosť, že bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva poručiteľa do pozemkovej knihy a že bolo pozemnoknižným súdom rozhodnuté o nariadení tohto vkladu a teda ani skutočnosť, že by bol poručiteľ v čase jeho smrti vlastníkom predmetných nehnuteľností v k. ú. X.V. a to: parc. č. XXX/X, druh pozemku les, výmera 602 m², parc. č. XXX/X, druh pozemku les, výmera 482 m², parc. č. XXX/X, druh pozemku les, výmera 481 m², parc. č. XXX/X, druh pozemku les, výmera 701 m², parc. č. 520/3, druh pozemku les, výmera 569 m², parc. č. 520/4, druh pozemku orná pôda, výmera 264 m², parc. č. 520/5, druh pozemku orná pôda, výmera 1.502 m², parc. č. 520/6, druh pozemku orná pôda, výmera 1.596 m², parc. č. 520/7, druh pozemku orná pôda, výmera 1.391 m² a parc. č. 520/9, druh pozemku les, výmera 338 m².

1.4. Taktiež súd nemal za preukázané vlastnícke právo poručiteľa v čase jeho smrti k časti predmetných nehnuteľností v k. ú. X.Č. a to parc. reg. C č. 2274/5 orná pôda o výmere 1 106 m², parc. reg. C č. XXXX/XX ostatná plocha o výmere 89 m² a parc. reg. C č. 2XXX/XX orná pôda o výmere 809 m², ktoré mal poručiteľ nadobudnúť v roku 1958 (ako bolo uvedené v Žiadosti o vydanie osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva), nakoľko taktiež v tom čase sa vyžadovala v zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník písomná forma právnych úkonov o právach k nehnuteľnostiam a medzi listinami nachádzajúcimi sa v Notárskom spise č. N 465/2019 sa nenachádza nijaká listina (napr. darovacia zmluva, kúpna zmluva, atď.), ktorá by bola titulom nadobudnutia vlastníckeho práva poručiteľa k časti predmetných nehnuteľností a taktiež ani žalobkyňa nepredložila tunajšiemu súdu listinu, ktorá by preukazovala nadobudnutie vlastníckeho práva poručiteľa k predmetným nehnuteľnostiam. Skutočnosť, že poručiteľ nebol nikdy evidovaným a ani faktickým vlastníkom predmetných nehnuteľností tvrdili aj samotní žalovaní od začiatku konania a túto skutočnosť uviedla aj samotná žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 06. 11. 2020.

1.5. Vo vzťahu k správnosti údajov v ROEP podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018), rozhodnutie o schválení ROEP v zásade nezakladá účinky tak „prejudiciality“, ako aj „k viazanosti súdu inými rozhodnutiami“ (§ 193 a § 194 CSP) a to jednak z dôvodu (iba) deklaratívneho charakteru verejnej listiny, ktorou je rozhodnutie o schválení ROEP a jednak z dôvodu priamo zákonom predpokladanej možnosti „práva na začatie konania podľa osobitného predpisu“ podľa § 137 CSP v prípade, ak dotknutá osoba s obsahom verejnej listiny nesúhlasí. Žalobou o určenie vlastníckeho práva možno vlastnícke právo zapísané na základe rozhodnutia o schválení ROEP kvalifikovaným spôsobom spochybníť. Pri vypracovaní ROEP totiž dochádzalo v dôsledku nedostatočne zistených podkladov k chybám a právny stav vyplývajúci z listu vlastníctva založeného v rámci ROEP nezodpovedal stavu skutočnému. Keďže v katastri nekontrolujú správnosť a úplnosť podkladov pre vyhotovenie ROEP, kvalita vyhotovenej evidencie nie je spoľahlivá, preto je na riešenie týchto pochybení daná príslušnosť súdov v civilnom konaní (Uznesenie NS SR sp. zn. 4Mcd/12/2014 zo dňa 29. 09. 2015).

1.6. Vzhľadom na vyššie uvedené má súd za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nijakým spôsobom nepreukázala, že by poručiteľ bol ku dňu jeho smrti, t. j. dňa 07. 09. 1985 vlastníkom predmetných nehnuteľností na základe platného právneho titulu a taktiež nepreukázala vydržanie predmetných nehnuteľností poručiteľom s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu č. R 73/2015, na základe ktorého by poručiteľ nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Súd tak

žalobu v celom rozsahu (vo výroku I., II. a jeho alternatívnom petite) zamietol.

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Nárok na náhradu trov konania priznal tej strane sporu, ktorá bola úspešná. Súd teda priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu žalovaným 1/až 3/. O konečnej výške nároku na náhradu trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným rozhodnutím.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 08. februára 2023 sp. zn. 19Co/90/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.). Vyslovil, že žalovaní 1/, 2/, a 3/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Po dôkladnom preskúmaní všetkých relevantných odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, ktorý posúdil v súlade s hmotným právom. V podanom odvolaní neboli žalobkyňou preukázané, ale ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mali za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsah odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom totiž tvorí jeden celok. Určujúca spätosť s rozsudkom odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

2.2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktorým v celom rozsahu žalobu zamietol, založil na závere, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nijakým spôsobom nepreukázala, že poručiteľ bol ku dňu jeho smrti vlastníkom nehnuteľností uvedených v petite žaloby. Žalobkyňa nepreukázala, že poručiteľ nadobudol nehnuteľnosti na základe platného právneho titulu. Žalobkyňa nepreukázala, že poručiteľ predmetné nehnuteľnosti nadobudol vydržaním. Pri svojich skutkových záveroch vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, z dôkazov predložených žalobkyňou a dôkazov, ktoré vyžiadal na návrh žalobkyne, z dôkazov predložených žalovanými, najmä zo spisu JUDr. Jána Hamaru č. N 465/2018, zo spisu tamojšieho okresného súdu sp. zn. 10D/430/2005, zo správy katastra Považská Bystrica č. C 43/2007.

2.3. Žalobkyňa, ktorá je podľa uznesenia Štátneho notárstva v Považskej Bystrici zo dňa 14. 07. 1986 č. k. 3D/1588/85-23 dedička poručiteľa, sa v podstate domáha určenia, že v žalobe označené nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi L. Z., ktorý zomrel dňa XX. XX. XXXX. Podľa konštantnej judikatúry sa dedič môže domáhať určenia, že poručiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom veci. Toto určenie sa vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastanú neskôr, na to spravidla nemôžu mať vplyv. Po smrti poručiteľa totiž mohlo dôjsť k právnej skutočnosti, ktorá mohla mať za následok vznik vlastníckeho práva inej osoby.

2.4. Žalobkyňa v podanom odvolaní spochybňuje záver súdu prvej inštancie, že neuniesla dôkazné bremeno o vlastníctve poručiteľa k predmetným nehnuteľnostiam tým tvrdením, že vlastníctvo poručiteľa k pozemkom, ktoré sú predmetom konania, preukazovala „v časti rozhodnutiami správy katastra a v časti notárskou zápisnicou o vydržaní“.

2.5. Pokiaľ ide o rozhodnutia správy katastra (rozhodnutie správy katastra Považská Bystrica č. C 43/2007 zo dňa 06. 03. 2007), z tohto rozhodnutia vyplynulo, že katastrálny úrad v Trenčíne, správa katastra Považská Bystrica, prerokoval žiadosť žalovanej 1/ o nadobudnutie vlastníctva k parc. KN-E 512/2, 520/2, 520/5, 512/3, 520/3, 520/6, 512/4, 520/7, 520/4, 520/9 a po preukázaní splnenia podmienok uvedených v § 11 ods. 4 zákona č. 180/1995 Z. z. v spojení s § 134 Občianskeho zákonníka na základe doporučenia komisie zriadenej podľa § 4 zákona č. 180/1995 Z. z. vydal rozhodnutie, ktorým potvrdil, že žalovaná 1/ dňom účinnosti rozhodnutia o schválení ROEP-u nadobudla vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam. Napriek námietkam žalobkyne z uvedenej listiny nie je možné vyvodiť, že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom predmetných nehnuteľností. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala, že uvedené nehnuteľnosti boli ku dňu smrti poručiteľa v jeho vlastníctve, žalobkyňa nepreukázala ani splnenie zákonných podmienok pre vydržanie predmetných nehnuteľností poručiteľom. Konštatovanie správy katastra v odôvodnení rozhodnutia, že „predmetné nehnuteľnosti nadobudol otec navrhovateľky (O. C., rod. Z. - pozn.

odvolacieho súdu) formou daru v roku 1930 od pôvodných vlastníkov“ neumožňuje bez ďalšieho dospieť k záveru, že porúčiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom týchto nehnuteľností a že tieto nadobudol vydržaním.

2.6. Rovnako ani z Rozhodnutia Správy katastra Považská Bystrica č. 2/2007 zo dňa 29. 06. 2007, ktorým bol podľa § 7 ods. 3 zákona register obnovené evidencie pozemkov v k. ú. X., obec X., okres Považská Bystrica, spracovaný zhotoviteľom Agroprojekt s.r.o., Bytčická cesta č. 32, Žilina s prílohou, ktorá tvorí súčasť rozhodnutia, nie je možné dospieť k záveru, že porúčiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom týchto nehnuteľností. Uvedené má súvis len s ROEP-om, ktorý vlastnícke právo nezakladá. V tomto smere sa súd prvej inštancie vo vzťahu k správnosti údajov ROEP od rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR neodklonil, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/291/2019, v ktorom súd konštatoval, že Rozhodnutie o schválení ROEP v zásade nezakladá účinky tak „prejudiciality“, ako aj „viazanosti súdu inými rozhodnutiami“ (§ 193 a § 194 CSP). K samotnému rozhodnutiu o schválení ROEP odvolací súd len dopĺňa, že rozhodnutie o ROEP môže byť podkladom pre zápis vlastníctva do katastra nehnuteľností, tak, ako tomu je v danom prípade (zápis na LV č. XXXX pre k. ú. X.), ide o deklaratórne rozhodnutie, ktoré vlastníctvo nekonštituuje, ale len deklaruje na základe iného právneho titulu.

2.7. Notárska zápisnica notára JUDr. Jána Hamrana č. N465/2018, NZ 1656/2019, NCRI 1705/2019 zo dňa 21. 01. 2019 v spojení s jej opravou zo dňa 28. 05. 2019 osvedčuje vyhlásenie jej účastníkov, t. j. aj žalovanej 1/ vydržanie vlastníckeho práva k tam uvedeným nehnuteľnostiam podľa § 63 zák. č. 323/1992 Zb.. Uvedená notárska zápisnica nepreukazuje, že porúčiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom v nej označených nehnuteľností.

2.8. Rozhodnutia správy katastra a notárska zápisnica sú verejnými listinami, pre ktoré platí, že verejná listina potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak (§ 205 CSP). Predmetné listiny, napriek tvrdeniu žalobkyne, nepreukazujú vlastnícke právo porúčiteľa ku dňu jeho smrti. Nakoľko žalovaní uvedené verejné listiny nespochybňovali, nie sú dôvodné námietky žalobkyne, že súd nesprávne preniesol dôkazné bremeno na žalobkyňu.

2.9. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala nadobudnutie pozemkov porúčiteľov a nepreukázala vydržanie pozemkov porúčiteľom. Uvedený právny názor súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Napriek námietkam o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa vysporadúvava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup je v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré súd prvej inštancie prijal. Nie je vylúčené, aby súd pri odôvodnení rozhodnutia citoval z komentára s tým, že zdroj citácie uvádza v požadovanom znení.

2.10. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala právny titul nadobudnutia vlastníctva a nepreukázala ani vydržanie. Žalobkyňa v podanom odvolaní spochybňuje nedostatok odôvodnenia prijatého názoru, je však potrebné uviesť, že ak mal porúčiteľ nadobudnúť vlastníckeho právo vydržaním, museli byť zo strany žalobkyne tvrdené skutočnosti, ktoré umožňujú nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobkyňa nepreukázala a ani netvrdila, že porúčiteľ splnil zákonné podmienky pre vydržanie.

2.11. Jedným zo základných predpokladov nadobudnutia veci vydržaním je oprávnenosť držby. Za oprávneného držiteľa sa považuje ten, kto je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Podkladom tejto vôle je dobrá viera, ktorá vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa. Treba zdôrazniť, že dobrá viera ako psychický stav nemôže byť sama osobou predmetom dokazovania. Možno na ňu usudzovať len z okolností vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie prejavuje navonok a z ktorých možno vyvodiť, že sa nadobúdateľ dôvodne považuje za vlastníka veci.

2.12. Žalobkyňa oprávnenú držbu ako základný predpoklad vydržania vôbec netvrdila. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, že pre nedostatok skutkových tvrdení zo strany žalobkyne nemohol súd dospieť k záveru, že porúčiteľ ku dňu smrti nadobudol vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním. V tejto súvislosti je preto nenáležitá argumentácia odvolateľky, aby sa súd vo vzťahu k inštitútu vydržania riadil rozhodnutím Ústavného súdu SR II. ÚS 484/2015, podľa ktorého „pri poskytovaní súdnej ochrany

v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať taký výklad ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym. A contrario, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.“

2.13. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, preto majú v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Uviedla, že je toho názoru, že odvolací súd (ale aj súd prvej inštancie) mi nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby som uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práv na spravodlivý proces. Odvolací súd sa podľa môjho názoru nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami pre rozhodnutie vo veci samej, preto je odôvodnenie jeho rozhodnutia nepreskúmateľné.

3.1. Odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento zamietol moju žalobu o určenie, že pozemky, špecifikované v žalobe a jej doplneniach patria do dedičstva po mojom otcovi. Moja žalobná argumentácia bola založená na tom, že vlastníctvo poručiteľa nepochybne vyplýva z (verejných) listín, ktoré som v konaní označila a z ktorých nepochybne vyplýva scudzovací titul, na základe ktorého naši rodičia sporné pozemky nadobudli, kedy sa tak stalo, ako aj skutočnosť, že až do svojej smrti tieto pozemky nerušene užívali.

3.2. Súd prvej inštancie vôbec žiadnym spôsobom vo svojom rozhodnutí nezohľadnil to, že si svoje práva odvodzujem z verejných listín, s tým, čo z týchto verejných listín vyplýva, aké sú právne dôsledky takto osvedčených skutočností a aký vplyv majú tieto skutočnosti na rozloženie dôkazného bremena v civilnom súdnom konaní. Uvedené som namietala v podanom odvolaní.

3.3. Moja ďalšia odvolacia námietka smerovala k tomu, že rozhodnutie je v časti založené na komentári bez toho, aby tomu korešpondovalo aj uvedenie a právne posúdenie na základe príslušných konkrétnych zákonných ustanovení.

3.4. Na moju odvolaciu námietku, že okresný súd časť svojich záverov, uvedených v odseku 35, založil na komentári k zákonu, bez uvedenia konkrétnych zákonných ustanovení, z ktorých tento jeho názor vychádza, odvolací orgán reagoval nasledovne: „Nie je vylúčené, aby súd pri odôvodnení rozhodnutia citoval z komentára s tým, že zdroj citácie uvádza v požadovanom znení.“(ods. 19 napadnutého rozhodnutia)

3.5. So záverom odvolacieho súdu, citovaným v predchádzajúcom odseku, nemôžem nesúhlasiť, avšak som názoru, že takýto záver nemožno považovať za náležité vysporiadanie sa odvolacieho súdu s mojou odvolacou námietkou- odvolací súd sa vôbec nezaoberal tou časťou, kde som namietala absenciu príslušných zákonných ustanovení, na základe ktorých súd prvej inštancie rozhodol. Dôsledkom uvedeného je záver konajúcich súdov o tom, že som nepreukázala vydržanie bez toho, aby z ktoréhokoľvek z týchto rozhodnutí, či už samostatne, alebo spoločne bolo možné zistiť, splnenie ktorých konkrétnych zákonných podmienok vôbec posudzovali. Z rozhodnutia odvolacieho súdu ďalej v súvislosti s touto námietkou nie je zrejmé, prečo uvedenie príslušného zákonného ustanovenia, podľa ktorého mal súd prvej inštancie postupovať, v jeho rozhodnutí nie je na účely preskúmateľnosti daného rozhodnutia potrebné.

3.6. Nedostatočná je podľa môjho názoru aj argumentácia odvolacieho súdu k mojej odvolacej námietke,

že všetky rozhodujúce okolnosti vydržania pozemkov poručiteľom sú obsiahnuté v príslušných verejných listinách, ktoré v časti nadobudnutia pozemkov poručiteľom neboli relevantným spôsobom spochybnené s tým, že dotknuté verejné listiny, ktoré zhodne osvedčujú, že poručiteľ bol vlastníkom pozemkov na základe tam označených scudzovacích titulov a nerušene ich po zákonom stanovenú dobu užíval.

3.7. Odvolací súd sa zaoberal tým, čo z týchto verejných listín vyplýva, avšak vo vzťahu k mojim odvolacím námietkam z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, ako túto vyhodnotil, osobitne v časti, že z príslušných verejných listín vyplýva nerušená držba poručiteľa po zákonom ustanovenú dobu, ktorú navyš nevymedzil ani zákonným ustanovením, ani slovným vyjadrením a ani záverom o tom, že takáto skutočnosť z príslušných listín nevyplýva. Navyš táto argumentácia (o tom, čo z dotknutých verejných listín vyplýva alebo nevyplýva) je úplne novou, v rozhodnutí súdu prvej inštancie nemá žiaden podklad, preto som k nej nemohla zaujať žiadne stanovisko.

3.8. Dovolím si poukázať aj na záver odvolacieho súdu, „žalobkyňa oprávnenú držbu ako základný predpoklad vydržania vôbec netvrdila. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, že pre nedostatok skutkových tvrdení zo strany žalobkyne nemohol súd dospieť k záveru, že poručiteľ ku dňu smrti nadobudol vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním.“ Uvedený záver nemá vôbec podklad v súdnom spise, keďže už v žalobe som uviedla: Žalovaná v 1/rade nadobudla podľa mojich zistení Nehnuteľnosti vydržaním, z toho prevažnú časť podľa § 11 zákona č. 180/1995 Zb. tak, využila skutočnosť, že Nehnuteľnosť v minulosti nadobudol náš otec, ktorý nehnuteľnosti aj dlhodobo užíval a bol teda oprávneným držiteľom Nehnuteľností. Odvolací súd navyš pri tejto otázke posudzuje predpoklady vydržania, ktoré v jeho rozhodnutí ani v rozhodnutí súdu prvej inštancie nie sú zákonne vymedzené a ktoré v konaní (v tejto časti) ani neboli sporné.

3.9. Ďalej namietam, že odvolací súd založil podstatnú časť svojho odôvodnenia na ustanovení § 205 CSP a následnej argumentácii o tom, čo vyplýva príp. nevyplýva z verejných listín, ktoré som na preukázanie svojho nároku v konaní označila a ktoré súd v konaní zabezpečil. Táto argumentácia, vrátane použitia ustanovenia § 205 CSP nemá žiaden podklad v prvoinštančnom rozhodnutí. Teda odvolací súd uplatnil vo svojom rozhodnutí zákonné ustanovenie dosiaľ nepoužité, ktoré bolo pre jeho rozhodnutie podstatné a to bez splnenia podmienky výzvy podľa § 382 CSP. Argumentácia odvolacieho súdu o tom, že nerušená držba môjho otca z týchto listín nevyplýva podľa môjho názoru navyš obsahu dotknutých listín ani nezodpovedá.

3.10. Dovolím si poukázať na to, že je právom strán konania podľa § 181 ods. 2 CSP poznať predbežné právne posúdenie, ktoré ukladá súdu sprístupniť v čase pre strany konania uplatniteľnom, také dôvody právneho posúdenia, ktoré umožňujú strane konania pred ukončením dokazovania daných rozsahom a kvalitou uplatniť ďalšie dôkazy, ktoré vo vzťahu ku predvídateľnosti právnej otázky o intenzite ujmy či už opodstatnenosť nároku podporujú alebo od postavenia strany v konaní zoslabujú. Vzhľadom na takmer úplnú absenciu právneho posúdenia (obsahujúceho uvedenie príslušných zákonných ustanovení) veci v rozhodnutí prvoinštančného súdu a následného obdobného postupu odvolacieho súdu v časti tvrdeného nepreukázaného vydržania, som toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prekvapivé a neumožňovalo mi pri elementárnej predvídateľnosti uplatniť príslušnú skutkovú a právnu argumentáciu.

3.11. Napadnuté rozhodnutie je podľa môjho názoru nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, pretože odvolací súd na nedostatočne zaoberal mojimi odvolacími dôvodmi, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. V dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu tak došlo (rovnako ako aj v prípade rozsudku súdu prvej inštancie) k porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3.12. Dovolateľka navrhla, aby Najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako aj rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zrušil v celom rozsahu a vec vrátil Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

4. Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhli predmetné dovolanie ako nedôvodné odmietnuť a stotožnili sa s rozsudkami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427

ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľka uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné,

racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľky. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil a to s uvedením príslušných zákonných ustanovení. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, s ktorým sa odvolací súd stotožnil.

14. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že súd prvej inštancie vôbec vo svojom rozhodnutí nezohľadnil to, že si svoje práva odvodzuje z verejných listín s tým, čo z týchto verejných listín vyplýva, aké sú právne dôsledky takto osvedčených skutočností, aký vplyv majú tieto skutočnosti na rozloženie dôkazného bremena, dovolací súd uvádza, že predmetná dovolacia námietka je nedôvodná z dôvodu, že tak ako súd prvej inštancie v bodoch 36, 37 a 38 svojho rozhodnutia, tak aj odvolací súd v bodoch 15, 16, 17, 18 a 19 sa predmetnou námietkou zaoberali a uzavreli, že predmetné listiny napriek tvrdeniu žalobkyne nepreukazujú vlastnícke právo poručiteľa ku dňu jeho smrti. Nakoľko žalovaní uvedené verejné listiny nespochybňovali, nie sú dôvodné najmä námietky žalobkyne, že súd nesprávne preniesol dôkazné bremeno na žalobkyňu.

15. Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu námietku, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v časti založené na komentári bez toho, aby tomu korešpondovalo aj uvedenie a právne posúdenie na základe príslušných konkrétnych zákonných ustanovení, dovolací súd uvádza, že aj táto námietka nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v bodoch 30 až 33 citoval právne normy, na základe ktorých vykonal právne posúdenie a odvolací súd v bode 19 svojho rozhodnutia sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, keď uviedol, že myšlienkový postup je v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré súd prvej inštancie prijal. Nie je vylúčené, aby súd pri odôvodnení rozhodnutia citoval z

komentára s tým, že zdroj citácie uvádza v požadovanom znení.

16. Pokiaľ ide o tvrdenie dovolateľky, že je nedostatočná argumentácia odvolacieho súdu týkajúca sa okolností vydržania pozemkov porúčiteľom, ktoré skutočnosti vyplývajú z verejných listín, ktoré v časti nadobudnutia pozemkov porúčiteľom neboli relevantným spôsobom spochybnené, naviac táto argumentácia je úplne novou, v rozhodnutí súdu prvej inštancie nemá žiaden podklad, preto sa k nej nemohla vyjadriť, je potrebné uviesť, že aj táto neobstojí. Už súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia v bodoch 17 až 29 tieto skutočnosti riešil a následne odvolací súd po svojom rozhodnutí v bodoch 15 až 18, teda dovolateľka mala možnosť k predmetným skutočnostiam zaujať svoje stanovisko.

17. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že záver odvolacieho súdu, že žalobkyňa oprávnenú držbu ako základný predpoklad vydržania vôbec netvrdila nie je správny, keď už v žalobe uviedla, že žalovaná 1/ nadobudla podľa jej zistení nehnuteľnosti vydržaním, a že nehnuteľnosť v minulosti nadobudol ich otec, ktorý nehnuteľnosti aj dlhodobo užíval a bol teda oprávneným držiteľom nehnuteľnosti taktiež neobstojí. Tvrdenie odvolacieho súdu je správne, tieto skutočnosti dovolateľka netvrdila, je to zrejme jednak z obsahu spisu, ako aj z dôvodov rozhodnutí súdov nižšej inštancie.

18. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku dovolateľky, že odvolací súd založil podstatnú časť svojho rozhodnutia na ustanovení § 205 CSP, teda čo vyplýva a nevyplyva z verejných listín a ktorá argumentácia nemá žiaden podklad v prvoinstančnom rozhodnutí, taktiež nie je dôvodná. Totižto súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v bodoch 17 až 29 sa týmito skutočnosťami zaoberal, nejde o prekvapivé rozhodnutie a ani o dôvod, aby odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 382 CSP.

19. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní namietala, že v rozhodnutiach súdov nižších inštancií absentuje právne posúdenie ohľadne nepreukázania vydržania ani táto námietka dovolateľky neobstojí. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejme, že v bodoch 30 až 33 právne posudzoval podmienky nepreukázania vydržania a odvolací súd vo svojom rozhodnutí v bodoch 13, 20, 21 a 22 k tejto problematike zaujal názor, že žalobkyňa nepreukázala právny titul nadobudnutia vlastníctva a nepreukázala ani vydržanie. Žalobkyňa totižto nepreukázala ani netvrdila, že porúčiteľ splnil zákonné podmienky pre vydržanie. Odvolací súd teda konštatoval, že žalobkyňa oprávnenú držbu ako základný predpoklad vydržania vôbec netvrdila.

20. V závere svojho dovolania dovolateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie je podľa jej názoru nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, pretože odvolací súd sa nedostatočne zaoberal jej odvolacími dôvodmi, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. Je potrebné uviesť, že ani predmetná dovolacia námietka neobstojí, keď k tejto otázke preskúmateľnosti rozhodnutia sa dovolací súd už vyjadril vyššie, keď konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené, odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP, a že v súdenej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľky. Námietky dovolateľky v tejto časti dovolania sú vo všeobecnej rovine.

21. Na záver dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, je neopodstatnená. Podané dovolanie je tak síce prípustné, ale nie je dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

22. Žalovaní boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.